

denne Ret, som Sognebaandsløserne den, vi ville indrømme dem. Men dernæst er der adskillige andre Ting derved, som synes mig at gjøre det i høi Grad utilraadeligt, for ikke at sige umuligt, at gaa ind derpaa. Det hedder saaledes, at Begravelsespladsen skal anvises paa et tilfredsstillende, passende Sted. Men hvad er et „tilfredsstillende, passende Sted?“ Det ene af Udtrykkene forekommer mig i Dvrigt at kunne være tilstrækkeligt. Hvem skal afgjøre, hvis Strid opstaar derom imellem de forskjellige Trosbekjendere og Folkekirken's Myndigheder, hvorvidt Stedet er „tilfredsstillende, passende“ eller ikke. Dernæst har han sagt i Forslaget: „for afvigende Trosbekjendere i Kommunen“. Dette er noget helt Nytt. Hidtil har der kun været Tale om at indrømme Sognebeboerne denne Ret; men her vil det ærede Medlem have den udvidet til alle en Kommunes Beboere, og vi vide jo, at en Kommune meget hyppig bestaar af 2 à 3 Sogne, og altsaa skulde de paagjældende Beboere have Afgang til hvilken som helst af Kommunens Kirkegaarde. Dette forekommer mig at være en saadan Ubetænkksomhed, at Forslaget alene af denne Grund ikke egner sig til Vedtagelse. Fremdeles er den sidste Bestemmelse i Lovforslagets Paragraf udeladt, som der dog ikke er fremført nogen Indvending imod, og som har et meget nyttigt og praktisk Indhold. Endelig har det ærede Medlem optaget Paragrafen om Færøerne. Jeg skal dertil sige, at jeg lige saa lidt i Dag som forrige Gang har hørt Noget, der skulde kunne begrunde, hvorfor Loven ikke ogsaa skulde gjælde for Færøerne, hvorfor man ikke ogsaa der skulde have Ret til at lade en anden Præst udføre de kirkelige Handlinger i Kirken. Hvilke Eiendommeligheder der skulde være tilstede paa Færøerne, som skulde medføre, at dette ikke skulde kunne ske der, er mig aldeles ufatteligt. Og disse Bestemmelser have jo ogsaa for en stor Del gjældt for Færøerne siden 1862, da den kongelige Anordning udstedtes. Den gjælder jo nemlig for Færøerne. At vi nu skulle undlade at give Anordningens Bestemmelser Lovs Form for Færøerne, forinden vi have hørt, at der have sig Røster derfor fra Lagthinget, fatter jeg ikke. De samme Bestemmelser vilde

da i det Væsentlige gjælde begge Steder, men for os i Lovs Form og for Færøerne i Anordnings Form. Og dette vilde være saa meget besynderligere, som Færøerne have faaet Del i hele vor nyere kirkelige Lovgivning. Vi have jo givet Lovene om Valgmenighedene, om Sognebaandsløsningen, om Afstæffelsen af Daabstvang, Ægteffabets Forhold, Fattigundersøttelse osv. ogsaa for Færøerne uden at spørge Lagthinget. Herfra skulde vi nu paa een Gang gjøre en Undtagelse ved denne Lov! Lad saa i det Mindste Repræsentanterne for Færøerne vise os nogen Grund til at gjøre det; jeg har ikke hørt nogen. Naar Færøernes Repræsentanter blandt os henviser os til Lagthinget, maa de ikke have megen Tillid til deres eget Kjendskab til den Valgfreds, de repræsenterer, og som dog ikke er større, end at man vel kunde kræve, de vidste fuld Bessked med dens Forhold. Det er mig, som sagt, ufatteligt, af hvad Grund denne Lov ikke skulde gjælde for Færøerne, og jeg anser det for saa meget mere betænkeligt at gjøre en Undtagelse for deres Bedkommende, som der derved vilde være givet et Præcedens for uden nogen Grund at undtage en Lov fra at gjælde for et af de Omraader, som høre til det danske Rige. Man skal ikke uden noie at overveje det skabe flere provindsielle Eiendommeligheder, end der behøves, ja maasse skabe os et nyt islandsk Althing i Lagthinget paa Færøerne. — Endnu staar der kun tilbage for mig at omtale det Forslag, som 15 Medlemmer have stillet under Nr. 9. Det vil fra mine Udtalelser dels her dels andetsteds være bekjendt, at jeg deler de Betragtninger, som ere udtrykte i Forslaget, og det vilde være mig meget kjært og efter min Mening til stor Gaan for den kirkelige Udvikling, om det kunde blive til Lov, men jeg tror rigtignok, at her er ikke Stedet, hvor det skulde bringes frem; thi, som den ærede Minister gjorde opmærksom paa, der maatte da en Forandring i Titlen, hvis det her skulde ske. Ogsaa i selve Formen trænger det til en noget nærmere Udvikling, end det her har faaet. Dertil kommer jo, at naar de ærede Medlemmer ønske allerede i denne Samling fra Folkethinget angaaende denne Sag at faae en Ud-